

О небо, скільки в тебе зла...

П'єр де Ронсар

О небо, скільки в тебе зла!
Ти попало все дотла.
Уста, і руки, й дивні очі,
Що жартома вели бої,
Що в бран взяли чуття мої, –
Невже повиті млою ночі?
Шкода! Де ніжності слова,
Де усмішка, хода жива,
Що вчила мудрості кохання,
Де відмовлянь веселих тьма,
Зневага ніжна, – їх нема,
Все смерть взяла в своє владання.
Та серце чуло лиш її,
Лиш їй я ніс чуття свої,
Душею називав своєю.
І смерть не стримає й на мить,
Самій могилі не спинить
Мені, коли я йду за нею.
Коли б мій ум у хвилі ті
Не був бентежний в марноті,
Зневажив образ, чару повний,
Я вчув би голос неземний,
Очей уздрів би зір ясний,
В своєму сяйві невимовний.
Зітхання вчув би в тишині,
Коли б сказала ти мені:
Ну, надивлятись маєш змогу
Ти на лице моє ясне,
Бо не побачиш більш мене, –
В далеку я іду дорогу.
О, я тоді зібрати б міг
Все сяєво з очей твоїх,
Щоб наситити душу вволю,
Затамувать свою печаль.
Але не в силах ми, на жаль,
Передбачати власну долю.
Я потім в горі довго жив,

В сум'ятті любих почуттів,
Чудними палений страстями.
Не крию я своїх жалів,
Сама ти знаєш - я змарнів,
Тебе не бачивши між нами.
Живе самотнім твій Ронсар,
А ти у цвіті юних чар
На небо злинула, до раю,
Принадну втративши красу,
Мов квітка, що пила росу
Лиш в ранок буйного розмаю.
Амуре, коли хочеш знов,
Щоб мав законом я любов,
Зроби-но послугу велику:
В Аїд, під землю ти зійди,
Вблагай Плутона й приведи
Мою під сонце Еврідіку.
Або полинь в небесну вись,
Святій Природі уклонись,
Проси подібну ще створити.
Так ні ж, узрівши красоту,
Вона розбила й форму ту,
Щоб не було таких на світі.
Створи-но блиск очей таких,
Щоб бачив я два сонця в них,
Щоб в них буяти ніжним грозам.
Ти дав таку принадність їй,
Таку пригожість чарівній,
Що часом я втрачав і розум.
Верни, любове, зір і слух,
Її розмови бистрий рух:
То вданий сум, то дужа звага, -
Верни той образ дорогий.
Коли ж на це нема снаги,
То йди! Тобі моя зневага!
Лиш смерть - заступниця моя.
Шаную смерть віднині я
І вище честі, й більше слави,
Бо перед смертю ти ніщо.
Нащо дозволила, нащо
Взять те, що цвітом є держави?

Чи близько бога ти в цей час,
А чи в раю, – прощай сто раз,
Прощай, Марі, і в домовині.
Тебе від мене смерть взяла,
Та й смерть не розітне вузла,
Який зв'язав нас воєдино.

Автор: П'єр де Ронсар, переклад: Ф. Склєра